

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 frt — kr.
Félévre 5 : 50 :
Negyedévre 3 : :
Egy hónapra 1 : :
Egyes szám ára 4 kr.

Felolvasó szerkesztő: **BENEDEK JÁNOS.**
Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díj:
Hat hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű többes-
hirdetések alk. szerint jutányos áron vétetnek fel.

A monzai merénylet.

Szavojai Umbertót, Olaszország királyát agyonlőtte Angelo Bressi olasz munkás. Miért? Mert az egyik király volt és a másik anarkhista.

Umbertó szíve a legjobban szerette Itáliát, ezért lőtte bele golyóját Bressi, ki legjobban gyűlölte a királyságot. Mert sohasem látta egymást a két ember, sohasem véte a király a munkás személyné: a gyilkos bosszúja megölte az embert, hogy lehulljon fejről a korona és törjön össze. Olaszország egységének koronája, melyet Garibaldi nyújtott Viktor Emánuelnek s általános népszavazat emelte a felszabadított Itália trónjára. És a kitől e koronát örökölte fia, Umbertó, atyja politikai erényeinek, alkotmányosságának is hű követője volt.

Nem zsarnokot sujtott a gyilkos, hanem egy köztisztelőben álló, lelkiismeretes, jóakaró, nemzeti fejedelmet, ki úgy kormányozta népet, a mint ennek szabadon választott parlamentje kívánta és a kit sokszor megünnepelt Róma és az olasz nemz. t. Ám az orgyilkosoktól még sem tudott megmenekülni.

Cézár óta, kinek összeesküvő orgyilkosok ontották ki a Kapitólumon vért, Itália mindégig orgyilkosokat nevelt s ez a fajta sohasem veszett ki pártos politikusai között. Jutott bőven a külföldnek is belőlük; Orsini III. Napoleonra vetette bombát, Caserio volt

Carnot francia elnök gyilkosa, Luccheni angyallelkű királynéknra fente törét. Bressi Luccheni nyomorult dicsőségére vágyott s megörökíti nevét — az akasztófán.

Iszonyodva hallja a világ, hogy Monzában mi történt. Béke és nyugalom uralkodott mindenütt a félszigeten, midőn a merénylő, mint villám csapott le a legmagasabban állóra, hogy a királyt megölje és az országot fölgyujtsa. Kieszelték, hogy akkor mérk a csapást a királyságra, midőn a király fia a tengeren hajózik valahol messze Keleten s egyik unokaöccse az északi sarkot kutatja; mikor a miniszterek szabadságon vannak s a parlament nincs együtt. Fejetlenségbe akarták dönteni Olaszországot, hogy diadalomra juttassák a forradalmat. A bűnös nem titkolja ezt a szándékát. Hazajött Amerikából, hogy a királyságot le rontsa. Ime, az olasz szocialisták a királyságot okozzák szegénységükért és szenvedéseikért.

Nem először támadják Umbertót gyilkosok. Accivrito merénylete Nápolyban meggyújtja, Bressi Monzában sikerült. A rendőrség mindig nyomában volt az összeesküvőknek s többször meggyújtotta szándékait. Éberségét végre mégis csak kijátszották.

De ki ne emlékeznék vissza e szörnyű időkben a milánói forradalomra, melyet két évvel ezelőtt vérbe fojtott az olasz katonaság?

Inség egész Olaszországban mindig van. Sok a nép, kevés a föld s a kereset csekély. Az adók nyomasztók, a katonai szolgálat terhes, az afrikai háborúk szerencsétlenek voltak. A krétai és kínai expedíciók sok pénzbe kerülnek s Olaszországnak nincs haszna a hármasszövetségből és tengerentuli kalandokból. A nép az éhséget az államnak tudja be s lázong a hatóság ellen. Börtönben ülő demagogokat választ képviselőkné, hogy azokat kiszabadítsa. A parlamentben a radikálisok obstrukciót csináltak a kormányon, melynek élén Pelloux generális állott, a rendnek kegyetlen főntartója.

A király volt az, a ki engedett, parlamentjével békét kötött, kormányát elbocsátotta, Saracot nevezte ki miniszterelnökévé, ki liberális és békitő. Ám a forradalmi pártot ezzel sem bírta kiengesztelni. Így ejtette el Umbertó Crispit is áldozatul a nép haragjának s mégsem bírta a szocialistákat lefegyverezni.

A társadalmi és politikai harcz titokban és nyíltan évek óta folyik, míg végre magát a királyt leterítette s rava talra fektette. A forradalmi párt Umbertószimpátiikus és tisztelt személyét tekintette a legfőbb akadálynak céljai elérésében. Most, hogy őt megölte, a hivatalnoksereggel és hadsereggel könnyebben remél boldogulni. Következményei a merényletnek megvalának nemsokára.

Az adósság.

A „Debreczen” tárczája.

Írta: HENRY FÉVRE.

Huszéves korunkban — beszélte el nekem egy bájos asszonyka — szabadoknak hisszük magunkat. Azt képzeljük, urai vagyunk érzelmeinknek, életünknek. Abban a merész illúzióban ringatózunk, hogy kényünkre rendelkezzünk magunkkal, a sorsunkkal. Mintha bizony egyedül volnánk a világon, mintha igazán volna valaki, a ki csak önmagáé, a ki teljesen szabad e földön, a hol már születésünknél fogva is ezernyi erkölcsi, társadalmi és mit tudom én, mi mindenféle kötelesség vert rablánczot; a hol mindenünk, a mink csak van, a műveltségünk, a jóllétünk, ifjúságunk varázsa, sőt pusztán a létezésünk is adóssággal terhel, a melyet egy vagy más módon előbb vagy utóbb, de meg kell fizetnünk a pénzünkkel, a vérünkkel, a lelkünkkel!

Igy hát én is adósa voltam Dupray cousinomnak és a feleségének, a kik még zsenge koromban elhalt atyám sirbatétele után házukhoz fogadtak engem, a vagyontalan árvát, saját költségükön neveltek föl, dédelgettek édes gyermekük gyanánt. Mély hálát éreztem irántuk, jószágukért és szerettem őket, de különösen egyetlen leányukat, Mathilde-t, aki nálamnál valamivel idősebb volt és a k. már nemsokára férjhez akartak adni, a

Thomassin nagybácsitól remélt hozománnyal. Milliomod volt a nagybácsi, a tengeren tul gazdagodott meg; s hátralévő napjait a cousinom családja körében kezdte leélni, a család dicsőségére, és reményeire volt, akire azonban én magam nem igen gondoltam.

És a mikor megérkezett, látni kellett volna, milyen izgatottsággal jelentette be Dupray cousin, hogy másnap a nagybácsi ellátogat hozzánk. Leírta előttünk Thomassin: epenem öreg ember, sőt még nagyon szemrevaló ember, tagbaszakadt, izmos alak, széles vállakkal, nagy szakállal, zajos vidámsággal, nehéz de bámulatosan fehér kezekkel, melyeken az ujjak gyűrűkkel vannak meg rakva, s melyeknek a czirogatása felér egy kis legyintéssel. Olyan mint a tündérmesék valamely fölkötő óriása, tekintélyes, hatalmas, nyags nemes szívű . . .

Nem csupán hozományt ad Mathilde-nak s halála után ránk hagyja a vagyonát, ha ugyan ő nem temet el minket, hanem már most partfogónk, gondviselőnk akar lenni. — Segíteni fog minket, tekintélyes tőkét köcsönöz, hogy nagy vállalatokba lothassunk, hogy úgy mint ő mi is meggazdagodjunk . . . — Rendkívüli ember megíásátok! . . .

Mathilde tapsolt elragadtatásban, amiért végre lehetővé válik a férjhezmenetele. Én magam is boldog voltam, látva az ő boldogságukat és az örömet, melyet az ártatlan hűség Dupray szemében csillogtatott azért,

hogy maga mellett mutogathat engem is, egy aranyhajú, úde arczu fruskát, aki állítólag igen csinos voltam.

Sajnos!

Mert még most is érzem, bárha ma már kevésbbé, az ijedséget, mely mingyárt Thomassin belépésekor elfogott. Reszkettém, mint a bűnös, mereven rám szegzett és hirtelen föllángol tekintete alatt s éreztem, hogy fölig elpirulok.

Thomassin köhécselni kezdett, a zavart még növelte köztünk hallgatása, szemmel látható felindulása. Ugyannyira, hogy pár rövid szó váltása után távozott, de nem a nélkül, hogy még egy utolsó hoszu pillantást ne vessen reám és mélyen meg ne hajoljon előttem.

— De mi lette ma? Nem a régi eraber többé . . . Mi érhetett? . . .

— Andrée volna talán az oka? — jegyezte meg Mathilde, miközben rám nézett.

— Oh! — szölt Dupray.

Ám magam se tudom miért, én is nyugtalan voltam s föltettem magamban, hogy Thomassin legközelebbi látogatásakor a szobamban maradok. Remélem hogy elfeledkeznek rólam. De maga Dupray fött értem.

— Hiányzol neki, kedvetlen, még haragszik. . . Minden áron téged akar látni. . . Gyere kérlek . . .

Be kellett mennem a szalonba s ezáltal még zavartabb voltam, szemben Thomas-

Megmaradhat-e a királyság? Fönnyálhat-e az olasz egység? Megtartják-e a hármass szövetséget? Nem lesz-e föderatív köztársaság? Nem szakadnak-e egymástól a provinciák, észak és dél? Mekkora lesz a visszahatás, melyet a gaztett előidézt?

A löbbi nemzetek részvétellel és aggodalommal tekintenek a szép Itáliára s fájdalommal özvegy királynéjára. A közbizalom az olasz nemzethez és Olaszország jövőjéhez megingott s az emberek találkozáva, mondják egymásnak: nem jó dolog királynak lenni.

Az olasz király halála.

A szép Itáliából, ahol az élet virul, sőtét gyászról kapunk híreket. A merénylet, a mely kioltotta Olaszország királyának életét, gyászba borította az országot és mindenk felháborodnak a gaz gyilkosságon. Az egész világon nagy részvétet keltett a szörnyű eset és Olaszország ma már sok ezer megnyilvánulását láthatja annak a rokonérzésnek, melylyel Europa az e csapással meglátogatott olasz nemzet iránt viseltetik. Az olasz király haláláról ma a következő táviratokat kaptuk:

A király halála.

Milanó, jul. 31.

A monzai rémes tett híre elutaztam Chiassoból a gyilkosság helyére. Frissen esett hó csillogott a Gotthardon, a mikor a vonat szédítő sebességgel robogott az olasz határ felé. A kocsi zsufolva vannak utasokkal, jobbra olasz kereskedőkkel és hivatalnokokkal, akik arra a hirre, hogy királyukat meggyilkolják, ott hagytak üdülő helyüket és hazasiettek.

A vasuti állomásokon csak kevés hírt hallottunk, de már Belenben olvastuk az olasz konzul proklamációját, a mely az olaszokat résztevére gyűlése hívja fel. Mentül jobban közeledtünk a batarhoz, annál izgatottabbak lettek az utasok, Chiasso határállomáson az olasz rendőrök minden utast szigoruan ellenőriztek. Komoban nagy néptömeg lőpte el a pályaudvart, a mely kíváncsian várta az újabb híreket.

V-gre elérkeztünk Monzaba, az olasz királyi pár nyári székhelyére. Itt is minden vonatot gondosan ellenőriztek. Minden üzlet zárva

van. Minden házról gyászlobogó leng. A királyi kastélyban sok főrangú tiszt jár-ke. Az ország minden részéből ujságírók érkeztek. Az összes lakosság mélyen föl van háborodva. A király utolsó óráiról a következőket tudtam meg:

A Sporti liberi torinói torna-egyesület meghívására szombaton nagy tornaünnep volt Monzaban, a melyre az összes nagyobb olasz városok tornaegyesületei résztvevőket küldtek. Monza nagy ünnepi díszítést öltött. Minden hazatérő zászlóval díszítettek. A tornahelyiséghez szolgáló utcákat pedig virágguirlanddal ékesítették. A király, hogy az ünnep fényét emelje, megígérté, hogy el fog jönni. A királyné hiába intette, hogy ne menjen el, figyelmeztette a nagy hősegre, az óriás tömeg tolongására s azt mondta neki, hogy jobb volna, ha kimélné magát és ha nem menne el az ünnepre. De a király erre azt felelte, hogy mégis el fog menni mert jól fog neki esni, ha a friss, erős, fiatal tornászok között lehet. A király kiváoságára az este nyolcz órára kitűzött díjkiosztást kilencz órára halasztották el, mert a király beakarta várni, a míg kissé hűvösebb lesz.

Az egész ünnep gyönyörűen folyt le. A díjkiosztáshoz óriás tömeg jelent meg. Valamennyi pogári és katonai bátóság teljes számmal jött el. A király kíséretében Ponziovglio házi miniszter és Avogadro főhadsegéd volt. Dsupán Margit királyné nem vett részt az ünnepben. Mikor a király kétfogatu kocsija megérkezett, hatalmas örömrivágás és evvívázás fogadta. Az ováció nagyon jól esett a királynak, a ki jobbra-balra köszönt. A díjkiosztásnak esti tíz órakor lett vége s Umberto a király-induló hangjainal távozott az ünnepi terebről. A király kocsiját nagy néptömeg vette körül s a csendörök nagy nehezen tudták a királynak utat nyitni. Az elinduláskor a kocsiiban a királytól balra a házi miniszter, vele szemben pedig a főhadsegéd ült. A hátulsó bakon két szolgáló állott. A kocsi körül lovas csendörök voltak egy karabélyos hadnagy vezetésével. A miat a kocsi elindult, az összes tornászok hatalmas vívívázásban törtek ki, a király előrehajolt és cilindert kezében tartva, barátságosan mosolyogva köszönt jobbra es balra.

Ekkor a lovak még alig tettek egy lépést, a nép örömrivágása közben egyszerre gyorsan egymásnak négy lövés dördült el. A nép eleinte azt hitte, hogy valaki rossz trefát csinált de egy-két pillanat múlva mindenki tisztában volt azzal, hogy mi történt. A mint a király karját köszönésre fölemelte, az első golyó honaljába furódott. Ugy látszik, hogy a király

abban a pillanatban nem érezte, hogy megsebesült, mert gyors mozdulattal a közönséghez fordult, hogy lássa, mi történt. Erre majdnem közvetlenül az első után eldördült a második lövés, a mely a király szívet találta. Umberto elhalványodott és visszahanyatlott, azután azt mondta a kocsisnak:

— Avanti, avanti!

A főhadsegéd rémulve udakozódott hogy mi történt s a király így szölt hozzá:

— Nincs semmi baj!

Most dördült el a harmadik lövés s a golyó a király bal vállapját érte. Ez a golyó is mélyen hatolt a király testébe. A közelebb állók látták, a mint a király jobb karját fel emelte, mintha a további támadást el akarná hártani, azutan egyszerre megragadott egész teste és halálsápadt lett az arca.

Csak most dördült el a negyedik lövés, de ez a golyó már elvesztette célját. A király kísérőit leirhatatlan rémulat fogta el. Ponzovagli miniszter ijedten megragadja a király fejét és karjába fekteti. A tábornok rákiált a kocsisra, hogy gyorsan siessen a nyaratóba, azután így szölt a királyhoz:

— Megsebesült felséged?

A király ezt felelte neki:

— Nem tudom, de én is halottam a lövéseket.

Talán ez volt a király utolsó szava, közvetlenül utána megkezdődött a halálküzdelem.

A király néhányszor fájdalmasan nyöszögött és a mikor a fogat a villa kapujához érkezett, Umberto miniszterének vállára hanyatlott és meghalt.

A tömeget leirhatatlan izgalom fogta el a mikor látta, hogy a halott királyt két tábornok kiemelik a kocsiából és a villa egyik földszinti termébe viszi. Alig egy-két percetzel a holttest megérkezése után két orvos jött, a ki azonnal konstatalta, hogy az egyik golyó a király szívet éppen közepén furta keresztül és halálát okozta. Néhány pillanat múlva megérkezett Erba udvari orvos is, a ki szinten már csak a halált konstatalhatta. A holttestet a vizsgálat előtt levetkőztették és a vizsgálat után udvari hivatalnokok ujra felöltöztették és pamagra fektették.

Ebben a pillanatban berohant a terembe Margit királyné. Szinéből egészen ki volt kelve s alig tudott a lábár állni. A királyné ki v a g o t t esti öltözetet viselt, mert udvarhölgyeivel éppen cerciel tartott, a mikor hírül hozták neki, hogy a király visszatért, mert nioc-en egészen jól. Rögtön fölkel és kirohant a teremről. A mint férjéhez sietett,

sin visszatért beszédességével, figyelmességével, feltűnt udvariasságával, fiatalos, rendkívüli élénkségével. Kezdtém megérteni és kezdtém félni...

Maga Dupray is aggodalmasnak látszott.

— Véletlenül meg beléd szeret!

És mert én néman, pirulva álltam előtte, mosolyogva folytató:

— Egyébiránt mi rossz volna ebben? Mindig gondoltam hogy ezzel az arczoskádáld könnyen találunk neked férjet és Thomasin elég fiatal...

A cousinom vidámsága alatt azonban kiteláttam a boszankodást, attól való félelmet, hogy megrontója leszek érdekeinek, hogy miattam meghiusulnak olyan sokáig es olyan jogosan dedlgetett reménysegei.

— Olyan gazdag, olyan nagyszerű ember, a kinek meg a külseje is különb akárhány fiatal embernél!

— De én nem egyezném bele és különben is, ki mondja magának?...

Igyekeztem megnyugtani a rokonaimat, megnyugtani önmagamot, akaratlan ingerültségemben és félelmemben ezzel a barbar külsejű, széles vallu, férfiasan erőyes, aranyban daskálkodó üzletemberrel szemben és vonakodtam hinni... Egészen a napig, a melyen Thomasinnak egyébként is minden kétséget kizáró szeretetremélto-kodásai után Dupray cousin felrevont, kissé elfogódottan.

— Nos — szölt — úgy van, a mint

mondtam... Thomassin megkérte tőlem a kezdet... Könyörög neked, hogy ne várokoztasd nagyon sokáig a válaszoddal. Szeret téged, szeret a boldondulásig!... Mit feleljek neki?

— Azt, hogy visszautasítom.

Kedvére vettem tenni a cousinomnak e házasság visszautasításával, a mely egyébként is megrémített.

De várakozásom ellenére Dupray erős-ködött.

Meggondolta a dolgot, most már bele nyugodott ebbe a frigykötésbe, mely az én révememre továbbra is a helyzet urának hagná Thomassin mellett; míg tagadó határozatom esetén tartania kellett elégedetenségétől, minden reményseget romba döntö haragjától.

— Gondold meg, ilyen előnyös házasság neked is, nekünk is... Mindent egybevetve, az ajánlat rendkívül hizelgő... Gondold a jövőre a bizton várható boldogságra.

— Nem!

Nem tudtam egyebet szólni zokogásomban, méltatlankodásomban a fesztelenség miatt, melylye velem rendelkezni akartak. Föllázdám ifjúságom baltaságában, növekvő borzalmamban. — amelyben talán több része volt kezeletemnek mint a valóságnak, de amelyhez annál makacsabbul ragaszkodtam — ez ember irant, akit nem szerettem, a gya-

lazatos pénzt irant, a mi mindiókább egy undok vásár aranak tünt fel előttem.

— No édes gyermekem, gondolkozzál. Gondolj arra, hogy milyen következmények érhetnek minket a vonakodásod miatt, hogy milyen megaláztatást mersz azzal Thomasinra. Ő minket fog felelőssé tenni a kosarért és soha sem bocsátja meg nekünk; mulhatlanul szakítá áll be közöttünk, ez pedig egy a tönkretjütásunkkal. Mindent elveszítünk a te hibadból, a reménysegenket, a mostani jólétünket, még a leányunk férjhezmenetele is lehetetlenné válik.

— De én, én!...

— Gondolkozzál.

Valóban, Dupray aggodalmi indokoltaknak látszottak, tekintettel a kérdm egyéniségére, uralkodáshoz szokott jellemére, a büszkeségére. Láta a cousinom és családjának szomorú arcát, komor, neheztelő magatartását, nem élhettem illuziókban.

— Ha magadért nem akarod megtenni, tedd meg mi értünk.

Most éreztetik velem először, hogy hálavái tartozom nekik s megértettem, hogy egyidejűleg önmagammal szemben ostobának, velök szemben pedig rutul halatlannak tartanak; hogy engem, akit régente jószágból fogadtak magukhoz, ma romlájuk szeszélyes eszközenek tekintenek. Én éreztém adósságom terhét, mely mindenkit nyom, mely többékevésbé, de kivétel nélkül minden emberre kö-

hallotta a kert előtt álló nép tombolását. Margit halálra rémült és szinte repült, hogy mielőbb férjénél lebessen. Az előszobában orvosok fogadták és nem engedték neki, hogy a terembe belépjen.

— Mi történt? Mondják meg, mi történt? rivall az orvosokra.

Az orvosok haboznak. Ekkor a királyné tekintete ráesik férjének halovány arcára, főliskolt és egy pillanat alatt megérti, milyen borzasztó dolog történt.

— Mentsek meg férjemet! Mentsek meg nekem, az Istenre kérem könyörgött az orvosoknak.

Az orvosok kéri, hogy hagyja el a szobát.

— Nem, nem megyek el! Itt maradok, felelte a királyné zokogva.

Leírhatatlanul borzasztó pillanat volt ez. Végre Erba rászánta magát, hogy teljesíteni fogja szomorú kölességét és kíméletesen elmondta a királynénak mi történt. A szegény asszony sirógörcsöt kapott és összerogyott, aztán az udvarhölgyektől támogatva, fölemelkedett s elrendelte, hogy férjének holttestét halószobájában tegyék ravatalra.

— Nala akarom az éjszakát tölteni, imádkozni akarok érte.

Csak most türte a királyné, hogy a teremben kivigyék.

Az orvosok konstatálták, a holttesten, hogy mind a három golyó fejtétlenül halálos volt. A sebek szélén a vér már erősen megahudt. Ugy látszik, hogy a gyilkos revolvernek renkiivüli átütő ereje volt. Rövid vizsgálat után a holttestet a halószobába vitték s ott egy matrácra fektették.

A matrác mindkét oldalán gyertyát gyújtottak a szoba falfat gyászfatyollal vonták be s a padlóra virágot hintettek. A király erca nem mutat fájdalmat, békés, szelid kifejezést öltött, a mikor elszenderült.

Néhány percz múlva újra megjelent a királyné. Letérdelt férje holttesténél és forró könnyeket ontva, imádkozott addig, a míg Beloni plébános megérkezett, a ki a holttestet beszentelte.

Milano, jul. 31.

Umbertó király holttestének megvizsgálása kiderítette, hogy az egyik seb szélesebb, mint a többi kettő és ezért a három seb nem származhatik egyetlen revolver golyóitól. — Dazió orvos ebből határozottan azt következteti, hogy a golyókat két revolverből lötték a király testébe. Tehát Dazió véleménye szerint két ember követte el a gyilkosságot két különböző revolverrel. Ezt a hitet támogatja az

a körülmény, hogy a gyilkosság színhelyéről nem messze egy eldobott gazdátlan revolvert találtak. A fegyver, a mi Bressi kezében volt amerikai gyártmány, husz centiméter hosszú, s a kalibere 90 milliméter. Az egyik lővés, a király mellén befuródva, áthatolt a negyedik bordán s egyenes vonalba szivet ért.

Milano, jul. 31.

Nem messze a tornaverseny helyétől egy másik revolvert találtak. Ebből azt következtetik, hogy Bressivel együtt egy másik anarkista is jelen volt a tömegben.

A gyilkos.

Róma, jul. 31.

Abban a pillanatban a mikor a lövések egymásután eldőrdültek, a csendőrök a királyi fogathoz rohantak s előbb egy ártatlan embert ragadtak meg. E közben egy Oati nevű hivatalnok rávetette magát a gyilkosra, aki most újra felemelte revolverét, hogy magát agyonlője. Egy pillanat alatt a tornaegyületek tagjai is rávetették magukat a merénylőre, s ordítva teperték a földre és menthetlenül el lett volna veszve, ha a csendőrök valóságos harcra folytatva a néppel, el nem ragadják és biztonságba nem hozzák volna. A gyilkosért folytatott harcban néhány rendőr megsebesült bot és köütéstől. Két karabélyos, Pragio és Salvatore husz perczig állott ellen a tomboló nép rohamának, a míg végre sikerült a gyilkost kocsióra tenni és a csendőrségi laktanyába szállítani. A gyilkos szülő helye Prate, az a csinos, kedves helység a melynek lakossága királyhűség dolgában egész Olaszországban legelső helyen van.

A gyilkost tegnap éjjel és ma Alnassio milánói főprokurátor, Orollo kveszor, Fontosa ügyész és Chierosa tvszéki elnök jelenlétében kihallgatták.

A gyilkos a börtönőr megjelenésére frissen és élénken ugrott föl s mindenizgatottság nélkül követte a tvszéki terembe. — Itt azt mondta:

— Azért jöttem el Monzába, hogy a királyt megöljem.

— Miért ölte meg?

— Mert a király oly intézményt képvisel, a mely nem felel meg az én elvemnek.

— Mi az ön elve?

A gyilkos erre könnyed mozdulattal tett és nem felelt.

— Megbánja-e a tettét? kérdezt tőle az ügyész.

— Oh nem, még egyszer elkövetném, ha módomban volna.

— Mióta van ön Monzában?

— Két nap óta.

— Mit tett ön ez alatt a két nap alatt?

— Lakásomon voltam s mikor megtudtam, hogy a király eljön a mai ünnepre, én is eljöttem ide.

— Honnét vette ezt a revolvert?

— Már régóta birtokomban van. Hogyha a királyt tegnap este nem tudtam volna megölni, úgy más jobb alkalmat vártam volna be.

Ilyen értelemben vallott a gyilkos tovább. Miként Luccheni, ő is mód nélkül örült annak hogy most a birak és az egész világ vele foglalkoznak. A gyilkos kifogástalanul beszél olaszul. Nagyon értelmes szeme van, de az arca közönséges. Ma reggelire levest és bort kért, amit természetesen nem kapott. A bilincset egy pillanatra sem veszik le róla és folytonosan negyven csendőr vigyáz reá.

Róma, jul. 31.

A Tribuna szerint azt gyanítják, hogy a király összeesküvésnek az áldozata. Egy anarkista ugyanis, aki azonban nem tartozik a tett propagandájához, nemrég kijelentette, hogy Parisban nemrég anarkista gyűlés volt, melyben kisorsolták annak a férfinak a nevét, a kinek Umberto királyt meg kell ölnie.

Newyork, jul. 31.

Egy Berrandio Carboni nevű olasz munkás, a ki a pattersoni selyemszövőgyárban dolgozott, július 17-én megölte egy Pessino nevű munkafejlesztőt. A munkás bevallotta, hogy a milánói anarkisták február 2-án őt bízták meg azzal, hogy Umberto királyt megölje, de a nagy távolság miatt megegyedtek neki, hogy valaki mást öljön meg. Így történt aztán, hogy Pessinot gyilkolt meg.

Patterson (New-Yersey), jul. 31.

A rendőrség kinyomozta az idevaló olaszok között, hogy egy Angeló Bressi nevű 32 éves selyemszövő május 7-eig egy idevaló selyemgyárban dolgozott és aztán Olaszországba utazott. Elutazása óta semmit sem halottak róla, Bressi körülbelül félfévig volt itt. Ismerősei azt mondják, hogy nyugodt, csöndes ember volt. Azt mondják, hogy felesége és gyermekei Hobokenben laktak, de hogy most hol vannak azt nem tudják.

telezettséget szab embertársai iránt; éreztem szolgásgomat.

Mégis még sokáig ellenálltam, tulságosan kegyetlennek találtam, hogy szerelem nélkül feláldozzam fiatalágomat. A s üntelen sürgétekre azonban végre is határoznom kellett, és elszántam magamat.

— Pénzadósság, egyszerű pénzádósság, mondtam magamban. Nos legyen, megfizetem nekik, minthogy kényszerítenek.

Es kijelentettem a beleegyezésemet, de nem a föllázadásnak egy alattomos, ravasz utógondolata nélkül és egy Thomassinak szabott feltétel alatt, a ki sokkal szerelmesebb volt, semhogy el ne fogadja. Tekintélyes készpénz-bozományt kötöttem ki magamnak, melyet az anyakönyvi hivatalból kijövet kezeimhez szolgáltatt, teljesen szabad rendelkezési joggal. Ezután már nyugodtabb voltam, erőssé tett elhatározásom s türelmesen vártam, míg a szertartásról rokonimhoz visszatértem, a mikor is pontról-pontra végrehajtottam. Alkalmos pillanatban félrehívtam Mathilde ot, átadtam neki a hozományomat.

— Ime ez a tied, vedd el, neked adom; adósságomat fizetem meg.

Es mert kezében a penzzel, elámultan nézett reám, a nélkül, hogy megértene:

— Isten veled! — mondtam még.

— De hova mégy?

— Nem tudom.

Igazán nem tudtam. Egy köpenyt vetettem

vállaimra, lefutottam a lépcsőkön, kirohantam az utcára, egészen egyedül. Egyetlen makacs gondolat hajtott előre: a vágy, hogy elmeneküljek, elrejtőzsek idegemben, a hol munkámból, lezkeadásból fogok élni, mundej akár hogy, de szabadon, elvonva magamat a gyűlölt hazasságtól, kiegyenlítő tartozásomat, független szívvel, függetlenül a saját egyéniséggemmel. Es mentem.

Am egyszerre lekimardosásom támadt, hirtelen zavar lept meg s kipirultan, aggodalomtól és kétségűl meglepetten, mozdulatlanul álltam meg az utcán nyüzsgölő sokaságban. Mintha egy kéz, az igazságszolgáltatás nehéz keze, egy csendőrkéz ragadta volna meg a karomat. Es az érzés, melyet eddig az indulatok sokasága, a tevékenység láza elfojtott bennem, most egész erejével fölülkerekedett. Éreztem teljes undokságában, fellázító aljasságában a lopást, a csalást, mely ez alatt a színellett házasság alatt rejlett.

Megfizettem az adósságomat? ... Nem! Tudatára ébredtem, hogy másikkal cseréltem fel sokkal súlyosabbal, sokkal borzasztóbbal, mint a régi. Mert ez már nem pénzadósság volt, hanem ezerszerre rosszabb: testemnek, lelkemnek, egész életemnek adóssága! Onmagamat, a szépségemet, a fiatalágomat adtam el és megtagadni a fizetést többé nem volt jogom. Vagy lealacsonyodom a kalandornőkig, lesüllyedek az utcán orczátlankodó becstelenségig. Es elszégyeltem magamat.

Talán az utca is megijesztett ismeretlenségével, tolongó népének közönyösségével. Nagyon elszomorodtam egyedül állásomban és gyöngeségemben, annyira, hogy sirni szerettem volna.

Talán Thomassin is, a kit már jobban ismertem, most, a mikor szabadon, minden idegen nyomás nélkül határozhattam, kevésbé visszatartónak, elfogadhatóbbnak tűnt fel előttem — talán! ...

Es visszatértem, még mielőtt észravették volna eltűnésemet; visszatértem, hogy megfizessék, királyilag, beváltva ígéreteimet, megtartva az elvállalt kötelezettséget, áldozatul adva szívemet, mindenemet, amije egy aszszonyinak van.

Nagyon hősiességnek képzeltem ezt az áldozatot, mely azonban kevésbé volt az mint hittem, mert Thomassin mind maig oly igen különbözőnek mutatkozott atól, a milyennek gondoltam, olyan gyöngéd és annyira szeretetreméltó volt irántam, hogy nem tudom, ha igazán ...

Igazán — fejezte be szavait az aszszonyka nem minden zavar nélkül — megfizettem-e tartozásomat és nem vagy-e újra adósa Thomassinak, adósa ragaszkodással és hálával, a szív adósságával, a melyet jól esik megfizetni ...

1849. aug. 2.

Gyászos évforduló ez szabadságharcunk, közelebről pedig városunk történetében.

Szabadság-, egyenlőség- és testvériséget bontott háromszínű lobogót a márcziusi ifjúság lelkesültsége, midőn a magyarok Istenére esküdött Petőfi dala után, hogy:

»Rabok többé nem leszünk!»

Csodálatos napok támadnak ez eskü után, mely elveti az eszmék magvait az ég örömkönnyeivel öntözött magyar föld minden édes porszemére, melynek akkor mi tha szive dobogott volna . . .

Kékebb lett fölöttük az ég boltozata, fénylőbb az Isten eltető napvilága, a csillagok is, az ég hattyúi, ragyogóbban usztak a megmerhetetlen tengerén, honnét bámulva csodáltak-népünknek nemzetté tömörülését egyért és együtt!

Együtt és egyért dobogtak a hazafias érzelmektől lángra gyult szivek, melyeknek igaz melege szinte varázosan szökkenette csirába az addig békóba vert eszmék és gondolatok milliók által elplántált magvait, melyek vígan és büszkén oly hamar lombosodtak az ég fele, hogy üdítő árnyékukban már kellemetlenül érezték magukat a magyar szabadság ellenségei.

A lelketlenek, a mély pokol kivert fiai, rémülten néztek össze, a kérdőjelek fekete serege harcra hívta szívüket, hogy — ha aljas módon is — de rontsák le a szabadság egy napon épült templomát, melyben milliók zengtek dicsőítő himnuszot a magyarok Istenéhez, hogy föltámadtak a tetszhalál börtönéből e szikrazva pattogó dalra:

»Talpra magyar!»

És bezudult a csordák csordája: az orosz hadsereg, hogy ludat győzzön!

És mi történik: az istenmondák világa szál a szabadságért küzdő magyar nemzet minden darab földjére!

Egyenlő lesz a kodus a költők királyával: Petőfivel! A testvériség bontja ki fehér lobogóját a Kárpátoktól az Adriáig, hogy kivívja azt, mit a szivtelenek elrabolni akarnak tőle: a szabadságot!

S támad az a csodálatos ifju sereg, a melyről lazasan teszi kérdésbe a költő:

»Napok születtek, vagy századok?»

Csodálatos ifju sereg! szerettem volna veletek harcolni a magyar szabadságért és dicsőségért a »sehonnai» bitangokkal, kik Debreczenig jöttek sok vesztett harc után, hogy itt is igazolják nemtelenségüket.

A nagy tragédia érdekfeszítő mozzanata volt ez az utolsó felvonás előtt.

Itt is az oroszán küzdött meg a ránk uszitott ördöggel.

Édes városom női és férfiai! Holnap lesz 51-ik évfordulója a vesztett csatának melyben az orosz csorda tulnyomó ereje legyőzte a magyar oroszánokat, kik szívükön harci rózsákkal hullottak némán a néma sír börtönébe, hogy tovább álmodjanak a magyar szabadságról!

Megszentelt az a hely, hová lábató lép holnap délután a honvédek temetőjében!

Ott, a hol most néma, ábrándozó csend ül S lombok koronáján csalogány-dal csendül: Csata csókjá csattant . . . harci rózsák nőttek, Tiszavirágai az örök időnek!

Mutassa meg városunk minden lelkes polgára és polgárnője, hogy évenként legalább egyszer kegyelettel csakaszt a honvédek temetőjének csodákat regélő virágaiból, füveiből és faleveleiből s hogy az emlékezetet tisztelőben tartva, a megszentelt föld rögeiből is áhitattal visz magával egy-egy porszemot otthonába, mely szabadságról beszél az unokáknak . . .

A férfi és a nő könyvével és virágával zarándokoljon ki holnap délután a honvédek temetőjébe!

Mutassuk meg, hogy van bennünk 50 év után is részvét és szeretet, mely párosívű szivárványt gyújt gyászunk horulatán, hogy igazán szálljon az ének a Teremtő trónjához:

»Nyugosznak ők, a hős fiak,
Duló csata után,
Nyugosznak ők . . . sírjuk fölött
Zöldel bokor, virány.»

Kovácsi Kálmán.

H I R E K .

A költő halála.

Tegnap volt ötvenedik évfordulója, hogy Petőfi Sándor a segesvári ütközetben elesett. Az országban mindenfelé ünnepeket tartanak a nevezetes évforduló alkalmából, csak Debreczenben nem!!!

Csodálatos volt a születése, tüneményes az élete és titokzatos a halála.

Küzdött, az utjában levő töviseket letördelte s mikor már lába nyomán is rózsák termettek, eltűnt, azt se tudjuk hogyan s csak sejtjük, hogy mikor, — hogy hol.

Lehet, hogy a segesvári csatamező vérről áztatott földjén hajtotta le örök nyugalomra fejét, lehet, hogy tán másutt messze idegenben, elhagyatva mindenkitől, szeretteitől, barátaitól, ismerőseitől.

Csillag volt, mely csak azért jött az égre, hogy világítsa, tündökljön, s azután letűnjön az égről, fenyves nyomot hagyva maga után, melyet a késő utókor is bámul, csodál.

A nép fia volt. Az Alföldön született, ott élt, ott dolgozott, annak hű képe tükröződik vissza munkáin.

Egyszerű, keresetlen volt minden költeménye; bánata, buja, bsjja, a nép panasza-kiáltása, sóhaja, a nép jajjának viszhangja volt — öröme ritka, — mit a mily ritka öröme van a magyar népnek.

Kezembe akadnak költeményei, végig lapozom a sűrűn teletyomott oldalakat s megakad szemem egyen, ha nem is a legjobban, legsikerültebben, de mindenesetre a legigazabban:

«Egy gondolat bánt engemet,
Ágyban párnák közt halni meg.»

S ez az egy gondolat nem engedte nyugodni a költőt.

Otthagya az íróasztalt, megy a csatamezőre, hogy

» . . . holttestén át
Fuvó paripák
Száguldjanak a
Kivívott diadalra.»

Oda megy, hol a harc legrémesebben folyik hol a legolcsóbb a halál.

Kevés volt a magyar, sok az orosz. A lelkesedés, bátorság csodákat művel, de a tulnyomó erővel szemben mégsem képes megállani helyét.

A csata sorsa eldőlt. Vesztett a magyar . . . de még nem . . . A költő ragadja kezébe a lehanyatló zászlót, lobogtatja fennen, büszkén.

Megy az oroszok dzsidái közé, nem nézve, hogy megy-e valaki utána. Nem ment senki . . . ;Egyedül ezer, meg ezer ellen . . .

Elesett. — Tetemét nem találta meg senki.

„Ott hagyták összetiporva“ . . .

* **Tízéves találkozó.** Tíz esztendővel ezelőtt lelkes kis csapat hagyta el az édes tápláló anyja a debreczeni ós kollégium kapuját. A középiskolai tanulmányokat fejezte be az a gárda, mely ma tíz éves találkozóra gyűlt össze városunkban. Jóleső érzéssel konstatáljuk, hogy a nagytróró ifjak tíz év előtti álma reménysége majdnem minden egyesével bevált. Derék polgárai, hasznos munkásai lettek a hazának a társadalomnak. Igaz örömmel üdvözölhetik egymást a tíz év után. Üdvözöljük őket mi is, s kívánjuk, hogy a jövő tíz évben kitartással, ambícióval dolgozva, elérje mindegyik azt, a mit szive vágya, lelke álma sugall.

Az 1880-ik évben érettségi vizsgát tett tanuló társak ma d. e. 9 órakor a kollégium imatermében gyűltek össze. Ott dr. Balta-zár Dezső miniszteri fogalmazó, ref. lelkész mondott szívből jövő, emelkedett szellemű imádságot. — A régi tanárok nevében Tóth József üdvözölte a megjelenteket. Az agg professzor meghatva emlékezett vissza régi jó tanítványaira, s kívánt nekik minden jót. A találkozó legnagyobb része családostól jelent meg. Az istentisztelet után régi tanáraikat keresték fel. Délben bankett volt. A nagyerdőben rendezett társas ebéde a volt tanáraik közül megjelentek: Tóth József, Géresi Kálmán tankerületi főigazgató, Elek Lajos és Dóczy Imre középiskolai felügyelő.

A tíz éves találkozó a következők jelentek meg:

Báthory Kálmán községi jegyző, dr. Baltazar Dezső kultuszminiszteri fogalmazó, dr. Szell Kálmán debreceni orvos, dr. Nagy István turkevei ügyvéd, Boór Kálmán vallásnár, Boda József községi jegyző, K. Tóth Kálmán ref. lelkész, Hajdu György raczkévi kir. albiró, Paulai Viktor ref. lelkész F.-Vásárhely, Szabó Emi Békésmegye arvaszéki ülnöke, Baróthy Bala ref. lelkész, Pató Bálint tengerész hadnagy, Sáfrány Géza takarékpénztári könyvelő, dr. Szűcs Géza ügyvéd Debreczenben, dr. Békés Sándor ügyvéd, Lencz Géza vallásnár, dr. Rácz Albert törökszentmiklósi ügyvéd, Kovács Lajos vasuti hivatalnok, László Imre vasuti hivatalnok, Szentpétery Ferenc Debreczen város rendőrkapitánya, Nagy István községi jegyző Diószegen, Bereczky Lajos pénztári tiszt. — Szintén ebben az évben végeztek, de elmaradásukat kimentették V i r á g h I s t v á n Clevelandi lelkész (Amerika) Harsányi Sándor chikagói lelkész (Amerika) Cseleszki Vilmos albiró, Somogyi György, Nagy Márton, Szabó Mihály ref. lelkész, Erdős Lajos budapesti vallásnár, Nagy Lajos karczagi gimnáziumi tanár, Kis Kálmán, Sinay Karoly albirók. — Baksay Árpád református lelkész, Tóth Ferenc földbírtokos Rohoska József sárospataki tanár.

* **Debreczeni diákok Párisban.** Tegnap este indultak el Budapest felé a Párisban aug. 5-én tartandó diákkongresszusra K u n Béla, 4. jh. és B o r o s Lajos. végzett joghallgató, 400—400 korona állami segélyvel. E debreczeni diákok — kiket szónoki tehetségükről nagyon jól ismer városunk közönsége — bizonyára méltó

lőan fognak reprezentálni a francziák fővárosában, Lapunk olvasóinak egyben azt is megemlíjük, hogy **Boros Lajos Párisból tudósításokat fogküldeni lapunk számára.**

* **Uj rendőrkapitány.** A mezőrendőrség vezetését a Kálmánczhelyi Mór lemondása következtében tudvalevőleg dr. Tóth Mihály I. ker. rendőrkapitány vette át. Az ilyformán megüresedett I. ker. kapitányi állásra Szentpéteri Ferencz rendőr-fogalmazót, az iparügysztály vezetőjét nevezte ki a főispán. A helygymintiszeri jóváhagyással ellátott kinevezés tegnap érkezett le a főispánhoz. Szentpéteri Ferencz kinevezését igaz örömmel fogadta mindenki. Pontos, igazságos rendőrkapitánya lesz városunknak. Fiatalon érte a szép kitüntetés, ép azért kétszeres értéket tulajdonítunk neki, Fogadja a mi jókívánatunkat is.

* **Öngyilkos tűzérőnkéntes.** A katonai fegyelemnek, melyet nagyon tulhajtának, ismét áldozata van. Az ifju. ki önkézzével vetett véget életének -- hátrahagyott levelében megvádolja a felebbvalóit, különösen pedig a századparancsnokot.

Az öngyilkosságról a következőket írják: Radna-Lippán, ahol a nagy tűzergyakorlatok folynak, Popa György tűzérőnkéntes egyik előkelő temesvári család sarja, tegnap délelőtt a gyakorlatok után golyót rőpített aggába és több óráig tartó kínlás után meghalt.

Popa György szolgálati fegyverével követte el az öngyilkosságot, melyről sokféle kombináció terjedt el a városban. Mindezek azonban semmivé lettek tegnap este, mikor az öngyilkos bajtársai két levél találtak a szerencsétlen ifju ruhazeműi között. Mindkét levél arról tesz bizonyosságot, (hogy a katonai tulséges szigorúság áldozata lett a tűzérőnkéntes.

Az öngyilkos egyik levelét az apjának írta és a következőket mondja benne:

«Azt a sok kínzást, gyötrelmet, székaturát nem bírom tovább. — Kénytelen vagyok az öldöklő fegyverhez folyamodni.»

A levél többi részében vigasztalja a szüleit és bocsánatot kér, hogy oly szomorúságot okoz nekik.

A másik levél az úteparancsnokának volt címezve. Átkozódik benne a szerencsétlen ifju és ezeket írja:

«Százados ur! Azt a fájdalmat, amit szüleim éreznek majd az én halálom által, százszorosan érezze a kapitány ur! Ha ugyan föl tudja fogni a szülő fájdalmát...»

Popa György tűzérőnkéntes öngyilkossága igen meglepte a radna-lippaikat. Az ottani urcsaladoknak régi ismerőse volt az öngyilkos fiatal ember, ki néhány esztendővel ezelőtt végezte a felső kereskedelmi iskolát. — Kcdves, szerény modoráért igen szerették, s most hogy katonai gyakorlatra Radna-Lippára érkezett, a régi barátság felújult.

Az öngyilkosság okául azt is emlegették, hogy Popa valami szabálytalansáért tizenkétnapi szigorított büörtönt kapott, arról is beszélnek, hogy rosszul bánt vele az őrmestere, mert egy izben az ucczái nem jól szalutált neki az önkéntes.

A hadtestparancsnokság szigorú vizsgálatot indított az öngyilkosság ügyében.

* **Olcsó utazás Párisba.** Augusztus hó 5-én reggel indul Budapestról az a különvonat, mely a magyar iparosokat Párisba viszi a vilákiállítás tanulmányozására. — A kereskedelemügyi miniszter 130. iparost látott el ösztöndíjjal, hogy ez utazásban résztvehessenek. De megengedte, hogy a különvonattal mások is utazhassanak a megállapított kedvezményes ár mellett. A miniszter a debreczeni kamara javaslatára a kamara kerületéből a következő iparosokat részesítette ez alkalommal utazási ösztöndíjban:

Tóth András szgrábrát, Kovács Gyula auztalosságdet, Méró József ipari rajzolóit.

A vidékről: Wéber János műbádósgost Szatmárról, Gallo Antal műasztalosot Nagybányáról, Jelfy József teconikust M.-Szigetről; a kamara ösztöndíján Baiszt Albert kerekgyártó segéd Debreczenből. Ezenkívül nem ugyan a kamara feterjesztésére, a miniszter még Kiss Ferencz debreczeni festőnek és fényképésznek is adományozott utazási ösztöndíjat. Debreczenből résztveszmég ez utazásban saját költségén Déssy Lajos fogtechnikus is.

Azok, kik e rendkívül olcsó tanulmányutazásban résztvenni óhajtanak, — legkésőbb augusztus 4-ig jelentkezhetnek a kereskedelmi és iparkamara titkári hivatalánál. Résztvételi díj 113 frt, melyben bennfoglaltatik az utazási díj Párisba és vissza, valamint a Párisban való 7 napi teljes ellátás költsége.

* **E. Kovács Gyula emlékünnepe.** — Kolozsvárról jeentik: E Kovács Gyula emlékeztére ma délután a temetőben nagy közönség jelenlétében ünnepély volt. A himnusz elénekélése után Szentgyörgyi István beszédet mondott és a szintársulat koszorújat tette le. Petőfi társaság koszorúit Versenyi György helyezte el, Végül Kovács egyik dalát énekelte el a dalkör.

* **Kamarai közlemények.** A m. kir. kassai III. k. honvédkerületi parancsnokság az alább megnevezett állomásokon elhelyezett honvédcsoapatok elelem szükségleteinek biztosítása tekintetéből pályázatot hirdet. A biztosítási tárgyalás tartatik: augusztus 2-án Kassán, Kassa, Eperjes, Igló és Nyiregyháza számára. 6-án Miskolczon, Miskolcz, Eger, S.-A.-Ujhely számára. 10-én Munkácson Munkács és Ungvár számára. 14-én Szatmáron Szatmár, M.-Sziget és Nagy-Károly állomások számára. — A m. kir. államvasutak zágrabi üzletvezetősege tudatja, miszerint a kaposvári nevelő tápintézetnél szükséges ruhaneműek és egyéb szállítására f. év augusztus 7-én nyilvános arlejtés tartatik. — A jászberényi kir. járásbírósnágnál a szükséges tüzelőanyag, ködolaj szappan és oltatlan mész szállítására f. év augusztus 12-iki lejarattal nyilvános arlejtés tartatik. — A m. kir. dohányjövődéki központi igazgatóság tudatja, hogy a következő építési munkálatokra van pályázat hirdtve: I. A szentgotthárdi gyárnál egy raktárpülei 87, 347 k. 84 f, továbbá egy II. számú meleképület 21, 109 k. 52 f. összköltséggel. II. A szomolnoki gyárnál egu I. sz. gyartási raktár, 51. 658 k. 93 f. összköltséggel. III. A h.-dorogi dohánybevaltónál dohánylevél raktár 49, 199 k. 42 f. összköltséggel. III. A .-dorogi dohánybevaltónál dohánylevél raktár 49, 199 k. 42 filler összköltséggel. IV. A nyiregyházi bevaltónál dohánylevél raktár 45, 184 k. 39 filler, összköltséggel. A nyirbátori bevaltónál dohánylevél raktár 50271 k. f. költséggel. Továbbá kisebb terjedelmű építési munkálatok Nagy-Károlyban, Selmeczen, Szegeden és V. Naményben. A pályázati feltételek kamaránkól megexint-hetők.

* **Nyomdászok mulatsága.** Debreczen nyomdászai a halhatatlan emlékü Gutenberg Janos születésének 500-os évfordulóját aug. 19-én este fényes mulatsággal akarják megünnepelni. A mulatság minél impozánsabbá tételévégett már megindult a mozgalom és az érdeklődésből következteve ez a mulatság egyike lesz a legsikerütebbeknek, mert műsora igen ügyesen lesz összeállítva. A mulatság

egyéb részleteiről majd a megállapodás után írunk.

* **Az Emke kávéház.** Holnap reggeltől kezdve már megnyilik Debreczen legszebb kávéháza az Emke, mely minden tekintetben modern berendezésével hízagot fog pótolni városunkban. Tulajdonosa teljes garanciát nyujt arra nézve, hogy mindenki igény kielégítést talál. Az ünnepélyes megnyitás holnap este lesz Rác Károly közkedvelt zenekarral. Ajánljuk a közönség pártfogására Kiss Adolf kávéházát.

* **Örvényi Ottó bucsuja.** Miután körülményeink kivihetlenné tették, hogy személyesen bucsuzzunk el összes rokonaink és jó barátainktól: engedjük meg, hogy ezen uton köszönjük meg irántunk tanuított szives jó indulatukat és barátságukat és kérjük, tartssanak meg jó emléküben ezentul is. Budapest, 1900. aug. 1. Örvényi Ottó és családja.

* **Öngyilkos majorosné.** Pásztor Istvan Hatvan-utcai lakos újföldi tanyáján lakik Mezei Janos családjával. Gazdáját már évek óta hűséggel szolgálta ezért szerette is Pásztor. Utóbbi időben azonban Mezei feleségének sokat kellett tűrni a gazdájok gazdasszonyától, mivel a majorság miatt rendszeren összekülbözt-k. Mezeiné többször panaszkodott e miatt férjének és Pásztor Istvánnak, Pásztor István hiába intette csendre őket, mert a perlekedés mindig újból kezdődött, a hányszor csak találkoztak a két asszony. Pásztor, hogy ennek az örökös civódásnak végét vesse, a majorosnének felmondott és meghagyta, hogy Mezeiné azonnal hagyja el a tanyát. — Ezt annyira szívére vette Mezeiné, hogy tegnap hajnalban, mikor még az egész ház aludt, két csomag gyufaoldatot ivott. Reggel férjének azt mondta, hogy beteg a lefekszik és ne háborgassa senki. — Défélek azonban oly gyötrelmek vettek erőt rajta, hogy nem bírta tovább szó nélkül. Férjének megvillotta tette. Mezei a tanyai emberek segélyével tegnap delutan a debreczeni kózkórházba hozta feleségét, hol azonnal hozzá fogtak megmentéséhez.

* **Ma zeneestély** tartatik a Corsó kávéházban Kiss Bela és zenekara által új és nagyszabasu műsorról.

Vérszopók.

Századunk vérszopói az anarchisták! Szörnyű tettökre más mentséget, mint a mi e kifejezésben foglaltatik, nem találunk.

Nem ösmerünk más lélektani alapot, mely megfoghatóvá tenné a remes talányt, mint a duvadnak emberbe költözött ama természete, mely gyilkol ott is, hol sem neki, sem társainak a gyilkolásból zsakmányul nem jut semmi sem.

Az anarchista merénylő nem rablógyilkos, nem is bosszúból doigozik, sem nem pillanatnyi elmezavarban követte el tettét, legfeljebb azt mondhatjuk, fanatizmusból gyilkol, de a fanatikusoknak az emberiség bünkrónikájából látható logikaja nélkül: egy olyan vérszopó is, ki fejedelmi vérre szomjazik, cselekedete a világmegváltó eiv nyilvánulásának legundokabb dekadenciája.

A hatalom birtokosai, tudjuk az emberiség életéből, hogy sok szenvedésnek, nyomornak voltak már az okozói, az ilyenek el is vették többnyire bünhődésüket; de ugyancsak az emberiség életéből kénytelenek vagyunk a jozan eme világánál levonni azt a nagy tanulságot, hogy hatalom nélkül nincs rend, rend nélkül nincsen békesség, békesség nélkül nincs áldásos munka; felszabadul az emberi gonosz hajlam s mindaz, aki csak erőt érez magában es van hozzá bátorsága, rabló szenvedélyének hódol. Ennek ellenkezőjét még az anarchista káté sem bizonyithatja be. A gyilkol nem segítheti az emberiséget a boldog-

ság kikötőjébe; az emberiség isteni nevelésének története: a biblia el nem nézhető bizonyosságot teszen a mellett, hogy a vérontás az emberi boldogság megbillent mérlegét mindenha még inkább zavarba hozta s a vértől megiszonyodott öntudatra ébredt szeretetnek kellett aztán jóvá tennie az elkövetett vétket, vagy mondjuk andorító bünt.

A fanatikus vérontók egy szerintök magasabb célból gyilkoltak mindenba s áldozataikat úgy tekintik, mint akinek az élők sorából kiirtása közvetlen előidezője lesz valamely általuk óhajtott rendszerváltozásnak: ez a gondolat adta a gyilkoló kést IV. Henrik francia király gyilkosának Ravaillecnek kezébe, ez készítette bizonyára Ruzakovot és társait, hogy bombával levegőbe röpi-sék II. Sándor orosz czárt.

Amde ez a gondolat vezérő elvül, hogy miképen irányíthatta a Luccheni és legujabban az Angela Bras-i kezét; ez előttünk megfoghatatlan! Nem gondolkozhatunk e két esetről másképp, mint hogy az anarchista nem az uralkodó főknél, hanem az emberiség nemesebb részének esküdtellen-ségei s ennek szemébe vajják oda a gyilkoló fegyvert ezek felé s vív borzalmas gunyakcazuk: hatalmasok képviselője, az általatok tisztelt felkent fő az anarchista előtt semmi, nincs már hatalom, mint a sziveket megdöbbenítő gonoszság borzalmával!

Mintha csak figyelmeztető akarnák ezzel a szarnokságra hajlandó hatalmasakat, hogy az emberek felett nem alkotmányosan, hanem a remuralom borzalmával lehet bizony uralkodni!

Verszopók! királyi vért ontatok s meggyilkoljátok a közszabadságot! Börtönbe velük azok is a legmélyesegű fenekére, mi előtt felemelhetnétek volna kezeteiket, mert hamar egyszer fölemeltétek, nem elég számotokra a földi büntetés.

Jusztus.

A kassai színház pénztárát kirabolták.

— Saját tudósítónktól. —

Kassa, jul. 31.

Az éjjel betörték az arénába. Feltörték az igazgató szobájának ajtaját és elvitték azt a vasládát, melyben körülbelül 500 frt készpénz és mintegy 15.000 frt értékű papír volt zárva. Ez a ridég tenyással. A betörést éjjel 2—3 óra között követték el, persze minden nehézség és a tetten érés veszedelme nélkül, mert hiszen városunk külterületein rendőrségi létszámokra való tekintettel, a közbiztonságra vajmi csekély gondot fordíthatnak. Ez az eset is fényesen bizonyítja, hogy gyors és erélyes intézkedésre van szükség, melynek első sorban a rendőrségi létszám felemelésében kell megnyilatkoznia.

A betörő egész nyugodtan végezhette munkáját. Az igazgató szobájában aludt valami színházi alkalmazott, azonban annyira mélyen, hogy a zajra nem ébredt fel. Ez volt szerencséje mert igen valószínű, hogy a betörő ellenkező esetben megölte volna. Csak reggel vette észre, hogy a szoba ajtaja fel van feszítve.

Rögtön tisztában volt azzal, hogy míg nyugodtan aludt, az alatt valaki betört. Körülnézett a felforgatott szobában. A vasláda, melyben az igazgató a színházi napi bevételeket és értékpapírokat tartotta, — hiányzott.

Első dolga volt az igazgatót értesíteni, a ki pedig a rendőrségnek jelentette be az esetet.

Eleinte nem tudták elképzelni, hogy ki lehet a tettes. Valószínűnek látszott, hogy a betörést színházi ember követte el, a ki a viszonyokat ismerte és tudta azt, hogy az igazgató szobájában tartják az értékes ládát.

Már reggel 8 órakor a színészek is tudták az éjjeli történeteket. Mindnyájan odagyültek az arénához és élenken tárgyalták az eseményt. A rendőrség is a legerélyesebben fogott hozzá a nyomozáshoz. A helyszínén megjelent Cselényi a bűnügyi osztály vezetője

több titkos rendőrrel és kihallgatta az egyes alkalmazottakat. Mindannyian ott voltak, csupán Paszti András díszítő hiányzott. Ez volt az első gyanú, melynek alapján a rendőrség a további nyomozást megindította. Körülbelül 10 óra tájban megtalálák Pasztit a Stern-féle vendéglőben, a hol az egész éjjelt átderbezolta. Azonnal bekisérték a rendőrség fogházába.

Pasztit az éjszakai dorbézolástól annyira ki volt merülve, hogy a fogházban összeesett és így vallatás alá sem vehették. Zsebében 5 darab arany gyűrűt, egy új ezüst órát és lánczot, okmány- és levélbelyegeket és két frt készpénzt találtak. Ezen alapos gyanúkok alapján Pasztit fogva tartották és most tovább folytatják a nyomozást, hogy hová tüntette el a vasládát értékeivel.

Közönség köréből.

Nyilatkozat.

A «Debreczen» hetői számában — Orfeum-e vagy nyári színház című közleményben az foglaltatik, hogy a vezeté sem alatt álló orfeumban frivol dolgok, frivol kuplék vannak műsoron.

Kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy e vád engem nem érhet, mert az én társulatom műora oly szolid, hogy az ellen kifogás nem emelhető.

A «Debreczen» cikkírójának ez állítása vonatkozhatk más orfeumra, de az én igazgatásom alatt állóra nem.

Debreczen, jul. 31.

Angelotti Vilmos,
orfeum-igazgató.

IRODALOM.

A Vasárnapi Ujság július 29-iki száma 35 képpel és a következő tartalommal jelent meg:

Az európai-k Kínában. Cholnoki Jenő-től. — Balogh B-rezi. Költemény. Vertesy Jenő-től. — Regénytar: «Istenért és a szabadságot». Regény. Irta Vertesi Arnold (Goró Lajos eredeti illusztrációival). — Cougourdan Marius. Regény. Irta Mouton Jenő. Franciaából fordította Sárosy Bella (A parisi kiadás eredeti illusztrációival). — Józsa Gyuri. Irta Milesz Béla (arcképpel). — Kínai képek (képekkel, eredeti kínai rajzok után). — Az afrikai vadállatok védelme. — A legújabb villamos lámpa. Goldzieher Károlytól. — A parisi kiállítás mozdó járdája (képekkel). Hanko Vilmostól. — Európai követek Pekingben (arcképekkel). — Hegedüs Sándor művészter erdélyi utjából (képekkel). — A szerb király araja (Sándor szerb király és menyasszonya arcképekkel). — Képek Szabolcs vármegyéből (képekkel). — Az emberi élet tartama. — Irodalom és Művészet, Közintézetek és Egyletek, Sakkjáték, Képtalány. Egyveleg stb. rendes heti rovatok.

A Vasárnapi Ujság előfizetési ára negyed évre 4 kor., «Politikai Ujdonságok»-kal és «Világkrónika»-val együtt 9 korona. Megrendelhető a Franklin-Társulat kiadóhivatalában (Budapest IV. ker. Egyetem-utca 4. sz.) — Ugyanitt megrendelhető a Képes Néplap, legolcsóbb ujság a magyar nép számára, felévre 2 korona 80 fillér.

CSARNOK.

Magda.

Regény egy kötetben.

Irta: Sipos Béla.

(Folytatás.)

39.

Kehidai megfogta barátjának kezét, vitte magával. A piacon egy kocsiába ültek s áthajlattak Kehidai villájába.

Hosszasan beszélgettek, s mikor estefelé Déri kocsiára ült, hogy a színházba menjen, arca piros volt, szeméből düh látszott ki.

— Csak semmi boldogság, figyelmeztette Kehidai.

— Ne félj öreg, bolondot nem cselekszem. De hogy a mai napot megemlegeti valaki, az bizonyos.

Tombolt a lelke resteneten. Kehidaitól megtudta, a mit csak sejtteni mert, hogy Magda Vas szeretője volt, az ma is.

XXIV.

A színházi előadás minden zavar nélkül folyt le. Anyiban zavar nélkül, hogy Csér Magdát egyáltalán nem ünnepelte a publikum. Mintha a társulat rendes en-kesnöje lépet volna fel, olyan volt a hangulat.

Szalanczy éktelenül dühöngött, de hasztalan. A kaszinói fiatalok nem engedték magukat befolyásolni.

Magda kedvetlenül hagyta el a színházat. Olyan megalázás felét érzett. Lám csak nem hallgatóit Derire!

A főispán kocsián ment a Csillagba vacsorálni. A két hűséges udvarló nyomon követte. A mint a terem közepére értek, Magda ijedten sikoltott fel.

A sarokban ott ült Déri a székvári újság szerkesztőjével.

A ferfiak meghallották a sikoltást, Szalanczy kérdezősködni is kezdett rögtön.

— Mi baja?

— Semmi, semmi, csak megbotlottam valamibe.

Aztán asztalhoz ültek. Magda úgy intézte a dolgot, hogy háttal ült le Dérinek.

A cigány muzsikálni kezdett. Véletlenül azokat a dótákat játszotta, a melyeket Déri Pali szokott néha néha jókedvében huzatni.

A székvári közvélemény azonban nem tudta elgondolni, hogy a pesti kollegának miért borult el úgy a cigány muzsikára az arca.

Megértette nemsokára.

Déri egy névjegyet vett elő, s ezt írta rá.

Magda!

Ha szeretsz, hagyd ott azokat. Meg nem késő

Pali.

Egy pinczérral elküldötte a levelet. Megmondta, hogy várja meg a választ.

A pinczér pár pillanat múlva visszatért.

— Az a hölgy összetépte a levelet, az urak pedig elkergettek.

Igen — no nem baj. Hirtelen felugrott, a cigány felé kiáltott. Ide mellém gyerekek. Ma úgy mulatunk, hogy olyat még Szekvár nem látott. A zenekar egy pillanat alatt az asztal mellett termott. Razendített Déri Pali nótájára, s huzta szívhez szólóan keservesen.

Egy óra alatt tele volt az asztal pezsgős üveggel. A vendégek megtudva, hogy vendége pesti újságról, telefonozott a Kaszinóba s pár percz alatt Szekvár arany ifjusága együtt dözsöl. Dérivel.

A főispánnak nem tetszett a dolog. Szalanczy is dörmögni kezdett.

— Legjobb lesz innen elmenni. Ezek a duhajok még skandalumot csinálnak.

Felkerekedtek, s indultak kifelé. Utjok Déri asztala előtt vitt el. Ott már örülten folyt a dárídó. A mint a főispán elhaladt az asztal mellett, Déri felugrott egy székre s elcsendesítette a zenét.

— Kivel megy haza méltóságos uram, kiáltott Vasra?

A főispán visszafordult, s csak annyit mondott:

— Szemtelen!

Déri csak ezt várta. A mint a szót ki-mondta, leugrott a székről, s arczul ütötte a grófol, a főispánt, a kamarást, szerelmi boldogságának szétzúzóját.

A teremben óriási pánik támadt, Magda elájult, a székvári ifjak pedig kővé meredten bamultak magok elé.

(Vége következik.)

KÖZGAZDASÁG.

Budapesti gabonátózsda.

Jul. 31.

A készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők:

Búza	Kilós	Ár 100 klg.		Kiló	100 kilogramm ára	
		frtől	frtíg		frtől	frtíg
Tiszavidéki	76	7.15	7.40	80	07.75	07.95
"	77	7.20	7.45	81	07.80	08.05
"	78	7.35	7.65	82	—	—
Fehérmegyei	79	7.45	7.70	—	07.80	08.90
"	76	7.10	7.35	80	08.05	0 825
"	77	7.15	7.40	81	—	—
"	78	7.30	07.45	82	08.90	08.95
Pestvidéki	79	7.35	07.50	—	07.85	08.05
"	79	6.95	7.15	80	07.90	—
"	76	6.95	7.25	81	07.95	07.95
Bánsági	78	7. —	7.30	82	7.80	08.00
"	79	7.15	07.45	—	0.90	—
"	76	7.25	07.50	80	—	—
Bácskai	77	7.05	7.25	81	—	—
"	78	0	—	82	—	—
"	79	0	—	80	—	—
"	0	—	—	81	—	—
"	0	—	—	80	—	—
"	0	—	—	81	—	—

	Min. hekt.-ben	Arkilógram	
Rizs elsőrendű	70-72	6.55	6.70
" másodrendű	—	—	0.00
Árpa takarmánynak	60-62	5.90	6.10
" égetni való	62-64	5.60	5.80
" serfőzdei	64-66	0. —	0.00
Zab	39-41	6.10	6.25
Tengeri bánsági	—	5.60	5.85
" más nemű	—	0.00	0.00
Repce bánsági	—	12.75	13.25
Kóles	—	5. —	5.30

Sertésvásár.

Kőbányai sertés piac. Jul. 31. Magyar elsőrendű Öreg nehéz (paróokint 400 kgm felül) 46-48 kr. Közép p. kint 300-400 kg. sulyban — kr. 320 kilog sulyban Fialat közép (páronként 251-320 kg. 50-15 kr. Fialat könnyű páronként 250 kg. sulyban 45 1/2-50 krig. Szerbiai: Nehéz p. kint 260 kg. sulyban 48 1/2-49 krig.

Adóbehajtás tüzzel vassal.

A H. k. írja: Még az aratás jóformán véget sem ért, meg dühörögnek a cséplőgépek hogy a szárazság által összeaszott magot kiverjek a kalászból, Lukács László pénzügyminiszter már is hatalma teljes erejével intézkedett a közadóknak irgalmat, kegyelmet nem ismerő behajtása iránt.

A pénzügyminiszter ugyanis körrendeletben hívta fel az ország öt szes közigazgatási bizottságait, hogy az adózókat a legnagyobb szigorral szorítsák a kincstari adóhátraleknak befizetésére.

A pénzügyigazgatókhoz intézett rendeletében azt mondja a pénzügyminiszter ur, hogy a hatalmukban levő minden törvényes eszközzel — személyválogatás nélkül — ezeknek az behajtásút sürgessek, mert — mint leiratanak egy pontjában jelzi — «a beállott takarítás módot adott a szegényebb sorsuaknak is arra, hogy szerzett terményeikből, anné külön, hogy családjaik megéreznék, könnyen befizethetik hátralekaiikat.»

A pénzügyminiszternek ez a drákói vagy jobban mondva schylocki rendelete, hogy erősebb kifejezést ne használjunk — valóságosan megdöbbentő.

Mert ez a rendelet valóságosan belekergeti a kisbirtokost, a kisgazdat abba, hogy csekély terményét, most közvelel az aratáskor — mikor tudvalevőleg a legalacsonyabb a gabona ára — elkotyvetélje a leselkedő gabonakereskedelmi ügynököknek s ezzel feláldozván évi munkakodásának gyümölcsét, kitegye magát és családját a bekövetkező legnagyobb nyomorúságnak.

Avagy csak nem azért készült a pénzügyminiszter bürokbán ez a rendelet, hogy szolgálatot tegyen annak a lelkiismeretlen merkantilis irányzatnak, melynek évről évre egyenes célja, hogy így aratás után poton áron magához kaparítsa a hitelezőktől amugy is szorongatott magyar gazdától a magyar föld termékét s azután ötszörös áron sózza azt vissza annak nyakába.

Megengedjék, hogy tisztán az állam fiskális érdekeiben adatott ki, de azt meg ke-

lett volna kibocsátás előtt gondolni, hogy ez ez idő szerint egyenesen a gabonauzorsások érdekeit szolgálja s a magyar földműves tönkretételét segíti elő.

A pénzügyminiszter drákói rendeletének Budapest székesfővárosban meg van már a maga szomorú hatása. Most, mikor a kereskedelem es ipar a legnagyobb mértékben pang egymásután szállítják a vegrehajtók a polgárok butorsait, utolsó vankosát az arveresi hiéna-csarnokba, tönkretéve ezzel sok család boldogságát.

A hátraleosok ellen ma már negyedévenként intézik a sürgős vegrehajlásokat s habár az egyes kerületi adófelügyelőségek élen álló adóé ügyelők napról-napra tapasztalják ennek az intézkedésnek az igazságtalanságát,

minden jóakarattal megtörik a pénzügyi kormány rideg kegyetlenségén s kénytelenek elutasítani azoknak szeszait, akik sirva, térdén állva könyörögnek egy kis kiméletért méltányosságért.

Hogy ez nem jól van így, azt érzi ennek a fővárosnak minden polgára, aki tudja hogy a palotaszzerű bérházakban akkora ezidőszereint a nyomorúság, anekkorra még alig volt valaha.

Igaz, meg kell adni az államnak ami az államé, de ez az irgalmat nem ismerő szigor talán mégsem illik be e abba a kormányzati rendszerbe, melynek alapjaként Széll Kálmán a törvény es igazság mellett a méltányosságot s hirdeti.

APRÓ HIRDETÉSEK

10 szóig 40 fillér, azontul minden szó 2 fillér. A legkisebb hirdetés 40 fillér. Vastag betűkből szedett minden szó 4 fillér.

Haszonbérlet.

Hajdu Szobo-zló város határának Debreczen felől eső részén 110 cat. hold minden szükséges gazdasági épülettel bőven felszerelt elsőrendű szántó, kaszáló és nádasból álló tanya birtok a f. évi október hó első napjától kezdve hat évre haszonbérbe kiadó.

Haszonbérletni akarók keressék meg a tulajdonost a reggeli órákban Varga-utca 3. szám alatt. 28.

Leány, női kalap üzletben, ki az eladásban és készítésben elegendő ügyességgel és jártassággal bír, azonnal alkalmazást nyer a Párisi Divat Áruházban Debreczen a főposta mellett. 10.

Ügyes ügynök ma as provisió mellett állandó alkalmazást nyerhet. Czím a kiadó hivatalban. 18.

2 Zala-Drill sorvető-gép, teljesen jó karban, feltűnő olcsón eladó Klein Jakab gépraktáronál, főpiacz, főtrafik udvar. 5.

Schneider-féle Páfrány-tokocskák, (Galandos-elhajtó)

Millió embernek szor visszaadta teljes egészségét!

Kik galandfőregben és gyomorhajban szenvednek.

Védjegy. Pántlikagilisztá fejéstől,

a páfrány-tokocskák által fájdalom nélkül, jótállás mellett a legrövidebb idő alatt (6 perc alatt) teljesen elhajtatik. Ezen kitűnő gyógyszer fájdalom nélküli gyors és biztos eredményeért jótállás nyújtatik. Nem árt, ha pántlikagilisztá fereg nincs is jelen. Az életkor megjelölendő. **Törvényesen védve.** Egy eredeti doboz pontos használati utasítással a bel- és külföld részére 4 frt postai utánvétellel vagy 3.50 előre való beklüdsévével. **A pántlikagilisztá tünetei a következők:** Az arcz halványvárga, bágyadt tekintet, kék szemkarikák, lesoványodás, elnyálkásodás, bevont nyelv, emésztetlenség, étvágytalanság felváltva mohó étvágygyal, gyakori rosszullet vagy éppen ájulások s szédülés főleg éhgyomorral, egy gombolyag felszállása egész a nyakig, nyálösszegyülemés, a test megtagadása, gyomorsav, gyomorhív, gyakori felbűfögés, bélgörcs, hengergetés, hullámszerű mozgások, szuró, szívó fájdalmak és szurások a belekben, szivdobogás, a vérkeringés rendtelenségei, különösen nőknél, gyakori véletlenül bealó főfájás, a buskomorságra való hajlam, életunttság és a halál óhajítása.

Egyedül valódi kapható: **SCHNEIDER JÓZSEF** gyógyszerésznél, **Resztován, Fő-utca 49.** (Délmagyarország)

Értesítés.

Van szerencsém a n. é. közönségnek szives tudomására adni, hogy helyben

Kossuth-utca 19. szám alatt

fiókraktárt

nyitottam, ahol **katonai** és minden **egyenruhák** és **felszerelési cikkek**, valamint **polgári ruhák**, továbbá **vívóeszközök**, **lőfelszerelések**, **magyar diszruhák**, **szolgai libériák** stb. ép oly minőségben és kivitelben kaphatók, mint a budapesti intézetemben.

Nem kíméltem sem fáradságot, sem költséget, hogy Debreczen városában — az új kornak megfelelő egyenruha intézetet nyissak és ama reményemnek adok kifejezést, hogy Debreczen városának és környékének n. é. közönsége bizalmával fog kitüntetni.

Kiváló tisztelettel

BLUM SÁNDOR

eisőrangú egyenruhazati intézet

orosz csász. nagyhercegi udvari szállító

a honvédség, csendőrség és koronaórség szerződéses szállítója

Váci-utca 17-ik szám.

Főraktárak: Debreczen és B.-Gyula.

„Emke“ kávéház megnyitása.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy **Piacz-utca 32. szám alatt Szedlák és Vámos** urak volt helyiségében **fényesen berendezett**

„EMKE“ kávéházamat

1900. augusztus 2-án

RÁCZ KÁROLY zenekara közreműködése mellett ünnepélyesen megnyitom.

Nyitva 2-án már reggeltől kezdve.

„Emke“ kávéházamat a mai kor igényeinek megfelelőleg, fővárosi mintára igen elegánsan szereltem fel a lehető legnagyobb kényelemről gondoskodtam.

Kitűnő kávéházi italok, hideg ételek,

valamint a legfigyelmesebb kiszolgálatról gondoskodtam.

Szives pártfogást kér

tisztelettel

KIS ADOLF, kávé.

Aranyéremmel kitüntetett tökéletes fagymentes kutszivattyuk 60 koronától kezdve díjtalan felállítással, — egyéb építkezési vastárgyak házhoz szállítással **gyári áron** kaphatók.

A szüreti időnyre pedig minden külföldinél jobb és olcsóbb szintén aranyéremmel díjazott, saját gyártmányu

Borsajtókészítőüzök lesznek raktáron a **Debreczeni Vasöntöde és Géplakatosság**

Péterfia Hadház-utcai telepén, mely mindennemű gazdasági, ipari és háztartási gépek javítását is legjutányosabban végzi.

Ügyvédjelölt,

a ki már ügyvédi irodában gyakorlatot szerzett és járásbíróság előtti perek tárgyalására képességgel bír, **Pataky Ferencz** székelyhidi ügyvéd irodájában 120 korona havi fizetéssel azonnal alkalmazást nyerhet.

9203

1900.

Hirdetmény.

Egyek község telekkönyve a birtok-szabályozás következtében átalakított és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. évi XXIX; az 1889. XXXVIII. és 1891. évi XVI. t.-cikk, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cikkben szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-cikk 15. és 17-ik §-ai alapján, — ideértve e szakaszoknak az 1889. XXXVIII. t.-cikk 5. és 6. §-ában és az 1891. évi XVI. t.-cikk 15. §-a a) pontjában foglalt kiegészítést is, valamint az 1889. XXXVIII. t.-cikk 7. §-a és az 1891. évi XVI. t.-cikk 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. XXIX. t.-cikk 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják e végből törlési keresetüket hat hónap alatt, vagyis **1901. évi február hó 6-ik napjáig** bezárólag a debreczeni kir. tszék mint telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelle után indított törlési kereset, annak a harmadik személynek, — aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat.

2. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-cikk 16. és 18. §-ainak esetében — ideértve az utóbbi szakasznak az 1889. XXXVIII. t.-cikk 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében, ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap, vagyis **1901. évi február hó 6-ik napjáig** bezárólag a debreczeni kir. tszék, mint telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, — mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelle után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog.

3. hogy mindazok, kik a telekkönyv átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nemkülönben azok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az 1892. évi XXIX. t.-cikk szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bármely irányban sértve vélik, — ideértve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t.-cikk 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják — e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt vagyis **1901. évi február hó 6-ik napjáig** bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után, az átalakításkor közbejött téves bevezetésből származó bármilyen igényeket, jöhiszemű harmadik személy irányában többé nem érvényesíthetik, az említett bejegyzéseket pedig csak a törvényrendes útjain és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnál. 1900. július hó 27.

Harsányi Gusztáv,

kir. tvszki bíró.